

Atleisti kaip Nefis

Aisėjas nenorėjo amžinai pykti
ant Džošo.

Noelė Lambert Barusė
(Paremta tikra istorija)

Ši istorija nutiko JAV.

Aisėjas pribėgo ir spyrė kamuolį komandos draugui Timočiu. Jis stebėjo, kaip Timotis spyrė koja atgal ir įmušė kamuolį į vartus.

„Įvartis!“ – sušuko Timotis kamuoliui įskriejus į tinklą.

Aisėjas džiūgavo. Jie laimėjo varžybas!

Eidamas iš aikštelės jis jautėsi puikiai! Bet tada vienas iš kitos komandos vaikų, Džošas, pavadino jį blogu vardu.

Aisėjas nustebo ir pasijuto įskaudintas. Jis pasimetė. Jis nuleido akis į žemę ir lėtai nužingsniavo link komandos draugų.

„Mums pavyko! – tarė Timotis. – Šaunus perdavimas, Aisėjau.“

Tačiau Aisėjas nelabai džiaugėsi. Tik ne po to, ką jam pasakė Džošas! Jam buvo liūdna ir pikta.

Likusią dienos dalį Aisėjas jautėsi prislėgtas. Džošas jam *nebepatiko*.

Tą vakarą Aisėjas susėdo su šeima per Raštų valandėlę. Jis bandė klausytis, kaip skaito sesuo. Tačiau jis negalėjo nustoti galvoti apie Džošo žodžius.

Aisėjas ėmė vartyti Mormono Knygos puslapius. Jis stabtelėjo

ties 1 Nefio knygos eilute. Toje vietoje buvo rašoma apie tai, kaip Nefio broliai negražiai su juo elgėsi.

„Ir buvo taip, kad aš nuoširdžiai atleidau jiems“, – buvo parašyta toje Raštų eilutėje.*

Nefis atleido savo broliams? Aisėjas susimąstė. *Net po to, kai jie buvo tokie blogi?*

Aisėjas pagalvojo apie Džošą. Jis nenorėjo amžinai pykti ant Džošo. Jam tebuvo 10 metų!

Aisėjas norėjo būti panašus į Nefį. Jis galėjo atleisti Džošui, panašiai kaip Nefis atleido savo broliams. O jei Džošas vėl pasakys ką nors nemalonaus, jis tiesiog paprašys jo to nedaryti.

Jį apėmė šiltas ir ramus jausmas. Tarsi Šventoji Dvasia būtų sakiusi: „Elgiesi teisingai.“

„Aisėjau, ką sužinojai iš šių Raštų eilučių?“ – paklausė mama.

Aisėjas pakėlė akis. „Atsiprašau, skaičiau kitą Raštų eilutę“, – tarė jis. Jis papasakojo savo šeimai, kas nutiko per futbolą.

Mama ir tėtis apkabino Aisėją. „Apgailestauju, kad Džošas tau taip pasakė, – tarė tėtis. – Tai, ką jis pasakė, yra netiesa. Tačiau normalu jaustis dėl to įskaudintam.“

Aisėjas nusišypsojo. „Ačiū. Kurį laiką tikrai pykau. Bet dabar, paskaitęs Raštus, nebenoriu ant jo pykti. Noriu jam atleisti. Ir jau jaučiuosi geriau!“

„Tai nuostabu! – nusišypsojo ir mama. – Atleisti ne visada lengva. Tačiau tu teisus. Atleisti verta.“

Aisėjas pažvelgė į savo Raštus. Jie jam padėjo! Anksčiau slėgęs jausmas išnyko. Vietoj to jis jautė šilumą ir ramybę širdyje.

*1 Nefio 7:21